

“मीठे बच्चे – पढाइ राम्रो सँग पढेर त्यसको सबुत देऊ, सेवा गरेर अरूलाई पनि लायक बनाऊ तब उच्च पदको अधिकारी बन्छौ।”

प्रश्न:- यस बेहदको विद्यालयमा वाह-वाह कसको हुन्छ?

उत्तर:- जो स्वयं राम्रो सँग पढ्छ र अरूलाई आफू समान बनाउने सेवा गर्छ। रूहानी कमाईमा व्यस्त रहन्छ। केवल अरूलाई हेरेर खुशी हुँदैन, माता-पिता समान सेवा गरेर तख्तमा बस्छ, उसलाई वाह-वाह माता-पिता वा अनन्य बच्चाहरूले गर्छन्। जसले आफ्नो समय व्यर्थ गुमाउँछ, पढाइमा ध्यान दिँदैन, माता-पितालाई अनुसरण गर्दैन ऊ माथि दया लाग्छ। उसले उच्च पद पाउन सक्दैन। उसको सदा गुनासो रहन्छ– मेरो योग लाग्दैन।

गीत:- धीरज धर मनुआ...

ओम् शान्ति। बाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ– यदि श्रीमतमा चल्थौ भने सुखको दिन आउँछ। फेरि जति श्रीमतमा चल्छौ त्यति नै श्रेष्ठ बन्छौ किनकि श्रेष्ठ अर्थात् श्रेष्ठाचारी त सबै बन्छन् तर जो राम्रो सँग श्रीमतमा चल्छन् ऊ राम्रो श्रेष्ठाचारी बन्छ। पढाइमा पनि कसैले राम्रो सँग पढ्छन्, कसैले कम पढ्छन् अथवा पढ्दैनन्। नपढ्नेलाई नराम्रो मानिन्छ। यो पढाइ पनि कसैले राम्रो सँग पढ्यो भने अरूलाई पढाउने लायक पनि बन्छन्। कसैले त ध्यान नै दिँदैनन्। यो पनि बच्चाहरूलाई थाहा छ– यदि हामीले कुनै पनि विद्या राम्रो सँग पढ्यौं भने लायक बन्छौं, नत्र नालायक बन्छौं। लायकलाई अवश्य राम्रो दर्जा मिल्छ। तिमी अहिले सुखधामको लागि पढ्छौ फेरि त्यसमा पनि नम्बरवार पद छन्। मनुष्य पदको लागि कति टाउको दुखाउँछन्। त्यो हो अल्पकालको सुख, काग विष्टा समान सुख। यहाँ त अथाह सुख हुन्छ। जुन बच्चा श्रीमतमा चल्छ, उसैले अथाह सुख पाउन सक्छ र उसले ब्राह्मण कुलमा पनि आफ्नो नाम निकाल्छ। बाबाको बच्चाहरूलाई आदेश छ– सेवा गरेर अरूलाई पनि उच्च पद दिलायौ भने तिम्रो पनि पद उच्च हुन्छ। राम्रो सँग पढेर फेरि बाबालाई सबुत दिनु छ। बाबा हामीले यतिलाई बाबाको परिचय दियौं। प्रदर्शनीमा पनि पहिला-पहिला बाबाको परिचय दिन्छौ। परिचय दिएर फेरि लेखाऊ। सम्झाउन धेरै सहज छ। पिता दुई हुन्छन् लौकिक र पारलौकिक। लौकिकबाट हदको वर्सा मिल्छ, जसलाई काग विष्टा समान सुख भनिन्छ। बेहदको बाबाले बेहदको सुख दिनुहुन्छ, स्वर्गको मालिक बनाउनुहुन्छ। बच्चाहरूले सेवा गरेर आफू समान बनाउनु छ। बाबालाई केवल याद गर्ने मात्र होइन, उहाँले जस्तै सेवा पनि गर्नु छ। कृष्ण अथवा कसैलाई पनि याद गर्नु, तर उहाँको गुण धारण नगर्नु, त्यो के कामको। त्यसबाट फल केही पनि मिल्दैन। भक्ति मार्गमा पनि देवताहरूलाई याद गर्दै-गर्दै तल झर्दै आउँछन्। अहिले मम्मा बाबा पनि सद्गति गर्ने सेवामा लागेका छन्। जसले मम्मा बाबाले जस्तै सेवा गर्छ, उही सच्चा मम्मा बाबाको बच्चा हो। नत्र कच्चा भनिन्छ। बाबा पनि खुशी तब हुनुहुन्छ जब देख्नुहुन्छ– मेरा प्यारा बच्चाहरूले म समान सेवा गर्छन्। लौकिकमा पनि जुन बच्चाहरूले राम्रो सँग पढ्छन् ऊ पिताको दिलमा चढ्छ। राम्रो कमाई गर्छ। यहाँ पनि तिमीले रूहानी कमाइ गर्नु छ। केवल अरूलाई

देखेर खुशी हुनु छैन। पढाइ पढेर, पढाएर उच्च पद पाउनु छ। तब माता पिता र अनन्य बच्चाहरूले उसको वाह-वाह गर्नेछन्।

यो बेहदको स्कूल हो। हजारौंले यहाँ पढ्छन्। जसले राम्रो सँग पढ्दैन, उसले स्वयं पनि सम्झन्छ— मेरो योग पूरा लाग्दैन। त्यो बच्चा बाबाको दिलमा चढ्न सक्दैन। बच्चा बनेका छन् त्यसैले माता पिताले पालना गर्नुहुन्छ नि। तैपनि बाबा सम्झाउनु हुन्छ माता-पिता र अनन्य बच्चालाई अनुसरण गर। सेवा त धेरै गर्नु छ। ती समाजसेवी करोडौंको अन्दाजमा छन्। तिमी रूहानी समाजसेवी बन्नु छ, यदि ज्ञान छ भने। नत्र बुझिन्छ पूरा ज्ञान छैन। ज्ञानको सट्टा अज्ञान धेरै छ, जसकारण पद भ्रष्ट हुन्छ, उच्च पद पाउन सक्दैनन्। बाबालाई दया लाग्छ। हर पढाइमा पुरुषार्थ अवश्य चाहिन्छ। पुरुषार्थ विना पास हुन सक्दैनौ। कुनै दुई-तीन पटक फेल भए भने आफ्नो समय व्यर्थ गुमाउँछन्। कम पढ्नेले राम्रो सँग पढ्नेहरूको आदर गर्नु पर्छ किनकि उनीहरू ठूलो भाइ-बहिनी हुन जान्छन्। मम्मा बाबाले जस्तै सेवा गर्छन्। राम्रो सेवा गर्नेलाई जहाँ पनि बोलाउँछन्। सम्झनु पर्छ किन म पुरुषार्थ गरेर यस्तो नबन्ने, अरूलाई आफू समान नबनाउने। बेहदको बाबाको परिचय दिनु छ— उहाँबाट कसरी बेहदको वर्सा मिल्छ। उहाँ बेहदको बाबा जन्म-मरण रहित सदा सुख दिनेवाला हुनुहुन्छ। बाबा दुई हुनुहुन्छ— एक आत्माहरूका पिता, दोस्रो अलौकिक, त्यसैले तिमीले बापदादा भन्छौ। लौकिक सम्बन्धमा पनि बापदादा हुन्छन्। उहाँ फेरि पारलौकिक बापदादा। लौकिकबाट अल्पकालको सुख मिल्छ, पारलौकिक बाबाबाट तिमीले भविष्य २१ पीढीको प्रारब्ध पाउँछौ। लौकिक पिताबाट अल्पकाल सुखको वर्सा जन्म-जन्म मिल्छ। जन्म लिंदै जाँदा पिता पनि अलग-अलग मिल्छ। सत्ययुग त्रेतामा यहाँको वर्सा २१ जन्म चल्यो। पिता चाहिँ अलग अलग मिल्दै जान्छन् तर हामी सुखधाममा नै रहन्छौं। फेरि द्वापर देखि मायाको राज्य सुरु हुन्छ फेरि हाम्रो बिस्तारै-बिस्तारै उत्रिने कला हुन्छ। यो बुद्धिमा रहनु पर्छ। उत्रिन थालेपछि छिटो-छिटो जन्म लिंदै जान्छन्। आधाकल्पमा २१ जन्म लिन्छन् बाँकी आधाकल्पमा ६३ जन्म किन? पतित हुनाले छिटो-छिटो उत्रिंदै जान्छन्। जब बाबा आएपछि त हामी एकदम उत्रिएका थियौं। अहिले तिमी संगमयुगी ब्राह्मण बनेका छौ। तिम्रो कलियुग सँग सम्बन्ध छ तर आफूलाई संगमयुगी सम्झन्छौ। जान्दछौ— बाबाले हामीलाई परमधामको मालिक बनाइरहनु भएको छ। गृहस्थ व्यवहारमा तिमीले सम्झन्छौ— ती कलियुगमा रहनेवाला हुन्, हामी संगमयुगमा रहनेवाला हौं। उनीहरू विकारी बकुल्ला हुन्, हामी निर्विकारी हाँस हौं। बाहिरबाट देखाउनु छैन। अन्तर्यामी बाबा भित्रै देखि जान्नुहुन्छ।

बाबाले सम्झाइ रहनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! कुनै पाप कर्म नगर। भनिन्छ कखको चोर सो लखको चोर। एक पटक चोरी गर्छन् फेरि एक-दुई वर्ष शंका रहन्छ। शंका मुश्किलले मेटिन्छ। यस्तो काम गर्न किन पन्थो। यो सबै काम मायाले गराउँछ। जब मायाले टाउको मोडिदिन्छ तब स्मृति आउँछ, मैले यो के गरें? फेरि बाबा सँग क्षमा माग्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— ठिकै छ बच्चे केही छैन, फेरि नगर। राम्रो भयो जो भूल बतायो। नत्र वृद्धि हुँदै जान्छ। बाबालाई लेख्छन्— मैले क्रोध गरें, कालो मुख गरें। आफ्नो पनि र स्त्रीको पनि गरें। बाबा लेख्नुहुन्छ— बाबाको बनेर प्रतिज्ञा गरेर कालो मुख गन्थौ, ब्राह्मण कुललाई कलंक

लगायौ भने सजायँको अधिकारी बन्छौ। सबैभन्दा उच्च कुल हो ब्राह्मण कुल, देवताहरू भन्दा पनि उच्च छ। तिमी ब्राह्मणले पतितबाट पावन बनाउँछौ। तिमीले सत्ययुग त्रेतामा २१ जन्म राज्य भाग्य पायौ, त्यतिबेला सुन्दर थियौ फेरि ६३ जन्म काम चितामा बसेर कालो भयौ, अनि श्याम बन्यौ। भनिन्छ सागरका बच्चाहरू काम चितामा बसेर खतम भए। फेरि सागरले ज्ञान वर्षा गरे अनि जागे। गोरा भए। यी कृष्णको आत्मालाई ८४ जन्म अवश्य लिनु छ। २१ जन्म सुन्दर, ६३ जन्म श्याम। अहिले उनको पाउ पुरानो दुनियाँ तर्फ छ, मुख नयाँ दुनियाँ तर्फ छ। जो नम्बरवन पूज्य थियो, उही पुजारी बनेर अहिले लास्ट नम्बरमा छन्। स्वयं नै पुजारी बनेर नारायणको पूजा गर्थे। अब स्वयं नै पूज्य नारायण बन्छन्, यिनीलाई नै फस्ट नम्बरमा जानु छ। ब्रह्माको दिन स्वर्ग, ब्रह्माको रात नर्क। शिवबाबा आउनुहुन्छ रातलाई दिन बनाउन। अब आधाकल्पको रात पूरा भएर दिन हुन्छ। शिवरात्रि भन्छन् तर शिवको सट्टा कृष्णको नाम भनिदिन्छन्— कृष्णको जन्म रातमा भयो। हो शिवबाबाको कुरा। शिवबाबाको तिथि-मिति बेलाको बारेमा केही पनि थाहा छैन— कहिले आउनु भयो? कृष्णको बेला छ। उनी पुनर्जन्ममा आउने वाला हुन्। शिवबाबा त आउनासाथ परिचय दिन थाल्नुहुन्छ। केही समय त थाहै भएन— यो को आएको हो? को बोलिरहेको छ? पछि थाहा भयो— उहाँ त शिवबाबा ज्ञानको सागर हुनुहुन्छ। शिवबाबाले ब्रह्माद्वारा विष्णुपुरीको स्थापना गर्नुहुन्छ। ब्रह्मा यहीँ छन्। कृष्णपुरी पनि यहीँ हुन्छ। लक्ष्मी-नारायणको तख्त पछाडि विष्णुको चित्र हुन्छ। तर ज्ञान केही पनि हुँदैन। जसरी सरकारको त्रिमूर्ति चित्र छ। यी बुझ्ने कुरा हुन्। बच्चाहरूले धेरै बुझ्दैनन्, लौकिक पारलौकिक बाबाको फरक त बुझ्थौ नि। याद पनि गर्छन्— हे पतित-पावन, हे रहमदिल, हे दुःखहर्ता सुखकर्ता। सत्ययुगमा कसैले याद गर्दैनन्। बाबाले यहाँ नै सबै मनोकामना पूरा गरिदिनुहुन्छ। सत्ययुगमा तिमीलाई यति अथाह धन मिल्छ, वहाँ टाउको दुखाउने आवश्यकता नै हुँदैन। तिमी श्रीमतमा चल्नु पर्छ। जो चल्दैन ऊ अनाथ हो। उसलाई भनिन्छ बकुल्ला। हाँसलाई बकुल्लाको साथ पनि रहनु पर्छ। गृहस्थ व्यवहारमा त रहनु नै छ। त्यसैले रिपोर्ट आउँछ भाइ झगडा गर्छ, फलानो झगडा गर्छ, दुनियाँमा झगडा नै झगडा छ। पवित्रतामा पनि झगडा चल्छ। खान-पानको परहेज राख्नु पर्छ। धेरैको लागि मुश्किल हुन जान्छ। बाबाले कति सम्झाउनुहुन्छ— यादमा रहेर भोजन खाऊ। निर्देशनलाई व्यवहारमा ल्याउँदैनन्। प्राक्टिस गर्नु पर्छ। तिमी हौ पतित दुनियाँलाई पावन बनाउनेवाला शक्तिहरू। यादबाट पाप भस्म हुन्छ। धेरै मेहनत छ त्यसैले करोडौँमा कोही निक्लिन्छ। पुरुषार्थ गरेर पनि फेल हुन जान्छन्। आश्चर्यवत् बाबाको बनन्ती, बाबा बाबा भनन्ति। फेरि पनि श्रीमतमा चल्दैनन् भने गिरन्ती, भागन्ती। मायाले खिच्छ अनि बाबालाई छोडपत्र दिन्छन्। कल्प पहिला जे भएको थियो त्यही दोहोरिनु छ, यसमा मेहनत चाहिन्छ। जो श्रीमतमा चल्छ उसैले धारणा गर्न सक्छ। मम्मा बाबा भनेर अनुसरण गर्दैनन् भने दुर्गति पाउँछन् अर्थात् कम पद पाउँछन्। नपढेकाले पढेकाको भारी बोक्छन्। नोकर चाकर बन्छन्। जो ब्राह्मण बन्दैनन् उनले प्रजामा पाई पैसाको पद पाउँछन्। अरू कुनै धर्म स्थापना गर्नेले राजाई स्थापना गर्दैनन्। बेहदको बाबाले नै भविष्यको लागि राजाई स्थापना गर्नुहुन्छ। पवित्र बन्नको लागि पुरुषार्थ गर्नु पर्छ। तिमी फूल बन्छौ, जो विकारमा जान्छन्, उनीहरू काँडा बन्छन्। एक आपसमा आदि-मध्य-अन्त्य दुःख दिन्छन्। यो हो काँडाको दुनियाँ। अहिले तिमी संगममा फूल

२०७४ कार्तिक २९ बुधबार १५-११-२०१७ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

बनिरहेका छौ। सत्ययुग हो फूलहरूको बगैंचा। संगममा जंगलबाट बगैंचा बन्छ। यो हो कल्याणकारी संगम अथवा कुम्भ। आत्मा परमात्माको मिलन हुन्छ। अहिले तिमीलाई थाहा छ— हामीले परमपिता परमात्माबाट २१ जन्मको वर्षा लिइरहेका छौं। राजाई पाउनमा आनन्द छ। बाँकी यो भन्नु— तकदिरमा छ भने मिल्छ, यसबाट के हुन्छ। बेहद बाबाको परिचय दिनु छ। तिमी अनुभवी छौ, सेवा त गर्नु छ। दिल सँग सोध्नु छ— मैले कतिको सेवा गर्ने? ज्ञान छ भने सेवामा लाग्नु छ। ज्ञान छैन भने सेवा छैन, उच्च पद छैन। तकदिरमा छैन भने पुरुषार्थ पनि गर्दै नगर्नु। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे रूहानी सेवाधारी बच्चाहरूप्रति रूहानी बाबाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बाबाको निर्देशनलाई व्यवहारमा ल्याऊ। खान-पानको पूरा परहेज राख। यादमा रहेर भोजन खाने अभ्यास गर।
- २) माता-पिता समान सेवा गर्नु पर्छ। आफूभन्दा ठूलाको आदर अवश्य गर। रूहानी समाजसेवी बनेर सबैलाई बाबाको परिचय देऊ।

वरदानः— सर्वशक्तिमान्को साथको स्मृतिद्वारा सदा सफलताको अनुभव गर्ने कम्बाइण्ड रूपधारी भव सर्वशक्तिमान् बाबालाई आफ्नो साथी बनायौ भने शक्तिहरू सदा साथ रहन्छन् र जहाँ सर्व शक्तिहरू छन् वहाँ सफलता नहोस्— यो असम्भव छ। तर यदि बाबा सँग कम्बाइण्ड रहनमा कमी छ भने मायाले कम्बाइण्ड रूपलाई अलग गरिदिन्छ। त्यसपछि सफलता पनि कम हुन जान्छ। मेहनत गर्नाले सफलता मिल्छ। मास्टर सर्वशक्तिमान्को अगाडि सफलता त अघि-पछि घुम्छ।

स्लोगनः— सबैको आशीर्वाद लिनको लागि हुन्छ हजुर गर्दै सहयोगको हात बढाउँदै जाऊ।